

Sygn. akt V Kz 108/22

PR 2 Ds. 544.2021

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w V Wydziale Karnym Odwoławczym w Łodzi w składzie:

Przewodniczący: Damian Krakowiak

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Dzika

w obecności Prokuratora Katarzyny Klimczak

po rozpoznaniu w sprawie **J. M.**

podejrzanego o czyny z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 11 stycznia 2022 roku w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. uchylić stosowany wobec J. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania,
2. zastosować wobec podejrzanego J. M. dozór Policji z obowiązkiem stawiennictwa 1 (jeden) raz w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2022 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi przedłużył stosowanie wobec J. M. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 31 marca 2022 roku. godz. 15:00.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając postanowienie w całości oraz zarzucając rozstrzygnięciu:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, który miał istotny wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż zachodzi duże prawdopodobieństwo istnienia obawy matactwa;
2. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż przesłanka zagrożenia surową karą jest konieczną i wystarczającą do zastosowania tymczasowego aresztowania w sytuacji gdyż nie zachodzi żadna z innych przesłanek wskazanych w art. 258 k.p.k. oraz 249 k.p.k.

Wobec powyższego skarżący wniósł o zmianę skarżonego postanowienia poprzez zmianę środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na łagodniejsze stosowane kumulatywnie środki zapobiegawcze tj. dozoru

policii w wymiarze 3-razy w tygodniu oraz zakazu opuszczania kraju przez podejrzanego połączonego z zatrzymaniem dokumentu podróznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Słuszny jest pośrednio wysłowiony zarzut obrazy art. 263 § 2 k.p.k. Naruszenie normy miało oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia. Skutkowało bowiem przedłużeniem stosowania izolacyjnego środka przymusu przy niespełnieniu wszystkich warunków określonych przez ustawodawcę.

Warunkiem przedłużenia tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym jest oprócz spełnienia przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k.

i art. 258 k.p.k., przy braku przeszkód z art. 259 k.p.k., wystąpienie przesłanki szczególnej w postaci niemożności ukończenia postępowania przygotowawczego

w dotychczas określonym terminie „ze względu na szczególne okoliczności sprawy” (art. 263 § 1 k.p.k.) /G. Krysztofiuk, w: D. Drajewicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 263, 2020, Legalis/.

Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się do przedmiotowej przesłanki, kluczowej dla przedłużenia stosowania izolacyjnego środka prewencji procesowej.

Analiza czynności śledztwa prowadzi do konstatacji, iż sprawne, odpowiadające przepisom Kodeksu śledztwo zostałyby ukończone w dotychczas przedłużonym terminie stosowania tymczasowego aresztowania. Wskazać należy, co następuje:

- J. M. został zatrzymany w dniu 22 kwietnia 2021 roku,

- od tego czasu kilkakrotnie przedłużano tymczasowe aresztowanie; terminy przedłużenia okazywały się niewystarczające do zakończenia śledztwa; mimo że przedłużenia dokonywano zgodnie z wnioskiem Prokuratora, dzieląc jego prognozę co do czasu zakończenia postępowania przygotowawczego.

Powodem przedłużenia izolacyjnego środka przymusu nie może być konieczność przeprowadzenia podstawowych czynności postępowania przygotowawczego, niezbędnych do realizacji jego celów opisanych

w art. 297 § 1 k.p.k. Zbieranie materiału dowodowego jest istotą każdego postępowania przygotowawczego i służy realizacji jego celów i tym samym nie może być równoznaczne ze „szczególnymi okolicznościami sprawy” (postanowienie SA w Krakowie z 12.12.2013r., II AKz 492/13, Lex 1409142). Szczególną okolicznością nie może być także samo stwierdzenie, że zachodzi potrzeba zbierania kolejnych dowodów, po to by wyjaśnić wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz ewentualnie przerehabilitować treść przedstawionych podejrzanemu zarzutów (postanowienie SN

z 12.3.2009r., WZ 15/09, OSNKW 2009, nr 7, poz. 52).

Nie sposób uznać konieczności przeprowadzenia kolejnej konfrontacji (pomijając skuteczność przedmiotowej metody przesłuchań), przesłuchania

M. M., aktualizacji zarzutu za czynności ekstraordynaryjne, niemieszczące się w kategorii podstawowych czynności śledztwa.

Tymczasowe aresztowanie wtedy jest uzasadnione, gdy służy zabezpieczeniu sprawnie zorganizowanego postępowania, bo tylko wtedy jest środkiem celowym, to zaś jest niezbędne, by uznać je za sprawiedliwe (postanowienie SA w Krakowie z 20.5.2008r., I AKz 236/08). Przedmiotowe postępowanie nie realizuje w wystarczającym stopniu zasady szybkości.

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze fakt, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych czynów, uwzględniając rodzaj, charakter i nasilenie obaw z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z obowiązkami oznaczonymi w sentencji.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.